

[...] Mergem mai departe. A fost războiul întâi mondial, s-a terminat, au venit părinții la Timișoara și m-au înscris într-o școală de limbă maghiară în clasa a treia. (*Mama era maghiară?*) Timișoreancă, dar evreică. Pe vremea aceea era Austro-Ungaria, toată lumea vorbea ungurește, românește nu prea. Erau câțiva români, puțini... Și sârbi și șvabi. Timișoara este, știți, un amalgam. Îmi aduc aminte din copilăria mea: am avut prieteni români, nemți, unguri, sârbi și evrei, dar noi ne-am înțeles foarte bine. De exemplu, bunicii mei au locuit în piața Coronini, acolo unde e biserica catolică din Fabric, la colț, la etaj am locuit. Și noi, copii mici fiind, ne-am dus la biserică să tragem clopotele. Am primit douăzeci și cinci de bănuți pe chestia aceasta; douăzeci și cinci de bani erau găuriți pe vremea aceea, dar puteai să mergi cu tramvaiul pe banii aceștia. Eu, fiind evreu, nu a întrebat nimeni de ce vin la biserică acolo.

(*Deci, acolo ați copilărit, în Fabric?*) La început. După primele trei clase primare am mers la o școală care s-a numit Ehrlich clasa a patra am făcut-o la școala Löwinger, în Iosefin. Era o școală particulară evreiască pentru cursul primar. Acolo am făcut în limba maghiară, asta era limba mea maternă. (*Părinții vorbeau maghiară între ei?*) Da. Și nemțește.